

FIZESSEN ELŐ MOST!

1 hónap	20 lej
3 hónap	55 lej
6 hónap	110 lej
12 hónap	220 lej

Gyergyói Hírlap
 Gyergyószék napilapja

 Megjelenik munkanapokon.
 Kiadó: Udvarhelyi Híradó Kft.
 ISSN: 2344-0163

Lapunk eladási statisztikáit a Romániai Példányszám-auditáló Hivatal (BRAT) hitelesíti.

Projektvezető:

Rédai Attila

Főszerkesztő:

Gergely Imre

Vezető szerkesztő:

Balázs Katalin

Tartalomigazgató:

Szüszter-Nagy Róbert

Ügyvezető igazgató:

Deák Sándor

Szerkesztőségi ta. gok:

Baricz-Tamás Imola

Pethő Melánia

Tamás Gyopár

Korrekcióra:

Szócs Levente

Tördelőszerkesztés:

Gálna Zoltán, Haáz Vince, Portik Csaba

Műsormelléklet:

Gráf Botond

Ügyfélfogadás:

Pál Ramona

Lapterv:

Elekcs Zsolt, Szabó Zsolt

- Az (X)-szignóval el látott szövegnek fizetett reklámok, közlemények.
- A megjelent írások nem feltétlenül a szerkesztőség véleményét tükrözik!
- Szerkesztőségünk fenn tartja a jogot, hogy a beérkezett leveleket és más írásokat közléséről dönt.
- Kézírt anyagokat nem ösztönözünk meg, és nem küldünk vissza!

ELŐFIZETÉSEKÉRT HÍVJANAK!

A Gyergyói Hírlapra előfizethet lapkihordóinknál és a szerkesztőségben. Ha a szerkesztőség telefonszámát, a 0266-361 201-et tárcsazza, és bemondja pontos címét, lapkihordóink felkeresik Önt otthonában, nálunk megrendelheti lapunkat.

 535 500, Gyergyószentmiklós,
 Szabadság tér 15. szám
 Telefon: 0266-361 201
 E-mail:
 hirlap@gyergyoi-hirlap.ro
 marketing@gyergyoi-hirlap.ro
 hirdetes@gyergyoi-hirlap.ro
 Fax: 0266-361 513

 Hírde-
 tel és
 terjesz-
 tés a
 fenti címen
 hétköznap
 8-16 óra
 között.

Honlap: www.gyergyoi-hirlap.ro

Telefonszolgálat:

0266-361 201

Észrevétel, panaszait, megjegyzéseit a szerkesztőség fogadják naponta 8-18 óra között!

Megkérdeztük olvasóinkat

Ha lenne lehetősége fát ültetni, hová, milyent és miért ültetne?

FOTÓ: GÁL-PÁL LÁSZLÓ

Agyergyószéki olvasóink egy része fenyőcsemét ültetne, mások gyümölcsfát. Kérdésünket a szárhegyi kislány, Nagy Adrienn gyűléséért szervezett csemeteültetés kapcsán tettük fel. Olvasóink gyógyulást kívánnak a kislánynak.

Fenyőfát ültetnék, mert...

Több olvasónk jegyzi meg, hogy a kopár hegyoldalakat kellene beültetni. Mint írják: „Szívesen ültetnék kopár hegyoldalba fenyőfát, nálunk elég sok ilyen hely van. Örömmel olvastam, hogy a fiatalokat is bevonták a csemeteültetésbe”; „Az éghajlatunknak megfelelő fákat ültetnék mindenhol, van még hely bőven a közterületeken is”; „Már sokszor gondolkodtam azon, hogy a kitermelt fa helyett csemetéket kellene ültetni. Szép gesztus volt a szárhegyiektől, összefogtak, csemetét ültettek, és ezáltal anyagilag a kislány kezelésébe is besegítettek. Gyógyulást, Adrienn!”; „A jó levegőért természetesen a tömbházak közé ültetnék minél több fát, olyat, ami bírja. Legyen az kisebb növésű, vagy ha a hely engedi, akkor akár fenyőt is. A szárhegyieknek gratulálok, összefogott időse fiatal, hogy a csemeteültetéssel egy kislány gyógyulásához is hozzájáruljon. Kívánom, hogy a kis Adrienn felnőttkorában megláthassa azt az erdőt, ami a most ültetett csemetékből lesz”; „A város vezetésére bízom, hogy

Napszámukat Nagy Adrienn kórházi kezelésére ajánlották fel

milyen fát ültetnek a köztereken, de a lényeg az lenne, hogy szakemberek irányítsák ezt a munkálatot. A fontosságát különösen nem taglalom: kell a friss levegő – olvasható a szelvényeken.

Egy olvasónk ezt írta: „Minél több fenyőt kellene ültetni oda, ahol vihar pusztított vagy letarolták az erdőt. Nagyon szép gesztus volt Adriennért a faültetés. Meg kell gyógyulj, kicsi kislány, mert sok ember és az érted elültetett sok facseme-

te is küzd, és él. Jó gyógyulást neked! A fák meg nőjenek! Hiszem, hogy látni fogod őket!”

Gyümölcsfát ültetnék, mert...

Több olvasónk gyümölcsfát ültetne, ki is fejtik, miért: „Leginkább gyümölcsfát ültetnék, és kísérleti jelleggel kipróbálnám több gyümölcs termesztését”; „Ha lehetőségem lenne, gyümölcsfákat ültetnék, hogy a gyermekeimnek, unokáimnak legyen igazi, ahogy ma mond-

ják: biogyümölcs”; „A gyümölcsfa a legfontosabb, a kertben már van alma, szilva, körte, és még ültetnék, csak már nincsen hely”; „A saját kertemben most is van barack-, szilva-, alma-, körte-, cseresznye-fa, és még szándékozok ültetni, csak éppen a nagyon öreg fákat ki kell vágni”; „Gyümölcsfát ültetnék, hogy legyen a következő nemzedéknek igazi gyümölcs, ne csak felfújt, íztelent kóstoljon, s esetleg mérgezze a saját szervezetét.”

TÖRÖK ZOLTÁN

Kortárstalálkozók margójára

A felgyorsult időt nemcsak a műszaki újítások rohama teszi nyilvánvalóvá. A generációk szerepcseréje minduntalan megtörténik, mióta a világ világa, az egyre csendesebb életmódra váltó idősebbek helyét törvényszerűen átveszik a fiatalok. Csakhogy – mint egy abszurd drámában – az idő előrehaladtával önmagában is gyorsul. Fiatalon nehéz megérteni, amit az idősebbek gyakran hangoztatnak, hogy egyre gyorsabban telik az idő, mondják mintegy figyelmeztetésként, mert a gyorsulásában benne van a fogyása is. Néha nem árt úgymond megállni, és körbenézni, mint a hosszabb utazások alkalmával. Elődeink talán ezért is kezdték el a kortárstalálkozót szervezni, a tízes számrendszerünk egészbe fordulását alkalmával. Kulcsot is fabrikáltak a jeles alkalomra, az idő-diktátorunk vezényletével az arra felkötött szalagok lassanként bokorra terebélyesedtek. Meghatódva lehet elemezni a különböző évszázadok stílusát, felfedezve közöttük szüleink ujjlenyomatát őrző példányokat is. A forgatókönyv szinte ugyanaz év-ről-évre, valószínűleg az események lesz egyre csendesebb, ahogyan a sokadik évtizedet magunk mögött hagyjuk. Gyergyószentmiklós 2017-ben városává válásának 110. esztendejét ünnepli, ugyanakkor a Gyilkos-tó 180 éve lett vidékünk és egész Erdély egyik gyöngyszeme. Utoljára, de nem utolsósorban illik ilyenkor szót tenni, hogy a 7-es számmal végződő években születettek kerek évfordulókkal gazdagodnak. (A hetedik te magad légy – idézve József Attilát.) Az én generációm, az 1957-ben

születettek 3x20 esztendő tudhatnak maguk mögött. Nem mintha szégyellnénk kimondani a hatvanas számot, de ugye tetszenek érteni, az a bizonyos húszas valahogy szebben hangzik, még ha többszörösen is. Ahogyan a városunk előzőleg már egyszer előresasszézott nagyközségeből várossá, majd az akkori rövidlátó előljárók visszaminősítették a XIX. század vége felé, csak hogy kevesebb legyen a kiroható adó – nos, nekünk is szabadon ilyenféle tánclepet elkövetni. Nem leszünk ettől fiatalabbak, de legalább némi öniróniával tudunk mosolyogni, miközben a kortárstalálkozónkat meghirdetjük 2017. június 10. napjára (lásd a többször megjelent felhívásunkat). Tudom, lesz még ilyen, sőt remélhetőleg minden esztendőben ezek után is, és fél kézből lehet rálegyinteni: minek erről most okoskodni, osztani az eszt, egyik olyan, mint a másik. Igen, de mind-egyik sajátos, mert mindegyik másokról szól. Ez most a miénk, az elkövetkező egy másik évben születettek és így tovább. Ami megmarad, az a szervezés, székelesen szólva „nyűge”, majd modernebbül szólva a „drukkolás”, hogy vajon minden érdekelt értesült-e az eseményről, vajon hányan lesznek, vajon jól sikerül-e, és így tovább. Mert nem lehet abban biztos a mindenkori szervezőtársaság, hogy felhívása eljut oda, ahová kell, dacára minden hirdetésnek, sajtóhirdetésnek vagy személyes kontaktusnak. Mindenkit felkutatni, megkeresni a mai időkben, Ausztráliától egészen Kanadáig, ahová elsodorhatta embertársunkat a fékevesztett huszadik, huszonegyedik század, lehe-

tetlen. Részben az itthon maradtak feladata – kortársak, rokonok, barátok, ismerősök –, hogy a máshol élőknek tudomására hozzák, de ugyanakkor a kortárs is érdekelt abban, hogyha nem jut tudomására semmilyen mozgólódás, akkor ő maga kezdjen érdeklődni, mert bizonyára nem vágott el minden szálat, ami szűkebb pátriájához köti. De annál sincs mellbevágóbb, amikor számbavételkor nem is az idegen földön élők hiányoznak legtöbbször, hanem – ad absurdum – pont azok, akik az eseményhez és a hírforráshoz földrajzilag a legközelebb vannak. Hogy miért? Hát ezen lehet filozofálni eleget, valamilyen nemesebb itókával töltött pohár mellett vagy csak úgy ne, szörpös vizet szűrűsölve. Talán az, ami elérhető, kéznél van, azt könnyebb félvállról venni, a „nincs időm, nem érdekel, nincs lehetőségem” és hasonlók emlegetésével. Drága jó felebarátom, vagy ahogy nálunk felé, a felszégi részeken szokás emlegetni, „kicsikereszt”! Észre kell venni, hogy a felgyorsult idő nem kegyelmez. Többször nem hívnak téged ilyen találkozóra, az biztos. Valamik mindig tesznek róla, hogy felemelő, évekig emlegethető esemény legyen, mosollyal és ahogyan illik, elmozdított könnyecsképpel spékelve – a többi rajtad múlik. Az idő szaladva halad, való igaz, miszerint nem egyformán osztja mindenkinek az áldást és a csapást. Ellenben mindig szakítható belőle egy darabocskó olyan pillanatokra, ami erőt ad az elkövetkezőkhöz. Neked, nekem, mindannyiunknak, akiknek megadatott a lehetőség az együttlétre azon a bizonyos napon.

ÉN MONDOM